Súd:	Krajský súd Košice
Spisová značka:	6Co/257/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7917212407
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Andrea Galdunová
ECLI:	ECLI:SK:KSKE:2019:7917212407.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudcov JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: D. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. G. Z. XXX/XX, R., o zaplatenie 883,41 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 4. mája 2018, sp. zn. 12Csp/259/2017

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v súvisiacom výroku III. o trovách konania.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 4. mája 2018 č. k. 12Csp/259/2017-183 uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 883,41 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 883,41 € s 28 % ročným úrokom od 1.8.2017 až do zaplatenia a náhrady trov konania s odôvodnením, že žalovaný neplnil riadne a včas svoje povinnosti zo zmluvy o bežnom účte, ktorú mal so žalobcom uzatvorenú a debetný zostatok k 1.8.2017 bol vykázaný vo výške 883,41 €. Povinnosť žalovaného uhradiť 28 % úroky pri nepovolenom prekročení žalobca odôvodnil poukazom na konkrétne ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“), a to konkrétne bod 3.8 a bod 3.12 VOP.

3. Právne vec posúdil podľa § 269 ods. 2, § 708 ods. 1, 2, § 716 ods. 1 Obchodného zákonníka spolu s § 53 ods. 1, 2 a 4, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1, 2 OZ a § 2 písm. e), f), § 18 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a § 3 ods. 1, 2, § 39 OZ.

4. Citoval bod 3.8 VOP, v zmysle ktorého klient je povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke, a bod 3.12 VOP, v zmysle ktorého pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho

zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať.

5. Poukázal na to, že výrokom rozsudku Okresného súdu Prešov z 15.10.2015 sp. zn. 9C/113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 24.11.2016 sp. zn. 21Co/10/2016 bolo rozhodnuté, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 VOP žalobcu je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Výška úrokovej sadzby 28% predstavuje značný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán pretože ide o sankčný úrok a žalobca ním obchádza ustanovenie § 517 OZ o najvyššej prípustnej sadzbe úroku z omeškania. Preto je zmluva v tej časti neplatná aj s ohľadom na citované ustanovenia § 3 a § 39 OZ. Rovnako v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12.12.2017 sp. zn. 7Co/99/2017 vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/170/2016, ktorými bola žaloba žalobcu o zaplatenie sankčných úrokov 28 % za nepovolené prečerpanie úveru zamietnutá.

6. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť pre žalobcu sumu 883,41 € ako nesplatený debetný zostatok na osobnom účte žalovaného a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP a priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech v časti istiny náhradu trov konania v celom rozsahu.

8. Proti uvedenému rozsudku, proti výroku II., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá podal žalobca v zákonnej odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP, pretože rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

9. Nestotožnil sa s tvrdením súdu prvej inštancie, že nemá nárok na úhradu 28% ročného úroku, kde poukázal na to, že si uplatnil tento úrok z titulu prekročenia, ktoré upravuje zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm.f/ a § 18), pričom samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Dôvodil, že zmluva o účte prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať, naopak podľa § 18 ods. 1 cit. zák. postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb na web stránke a žalobca má za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca odkázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/4/2018-54, v zmysle ktorého pri prečerpaní patria banke z takto poskytnutých peňažných prostriedkov úroky dohodnuté zmluvne vo VOP (bod 3.8 a 3.12 VOP). Vo vzťahu k uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/10/2016 z 24.11.2016 (ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9C/113/2015-51) žalobca uviedol, že voči tomuto podal dovolanie, o ktorom Najvyšší súd SR v čase podania odvolania ešte nerozhodol.

10. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

11. Odvolaním nebol napadnutý výrok I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 883,41 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, preto v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť.

12. Predmetom odvolacieho prieskumu bol iba odvolaním napadnutý výrok II, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a súvisiaci výrok o trovách konania.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 z.č. 160/2015 Z.z. CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP, teda preskúmal rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Odvolaním napadnutý rozsudok je v napadnutom zamietavom výroku II. vecne správny, preto ho odvolací súd potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30.júla 2019 o 09.40 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 23.7.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

15. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. f/, a h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

17. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

18. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

19. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

20. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku II. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

22. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

23. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

24. Ako je zrejmé z obsahu spisu sporové strany uzatvorili dňa 4.12.2013 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Obsahom tejto zmluvy bola aj zmluva o zriadení účtu, ďalej zmluva o vydaní a používaní platobnej karty Maestro a zmluva o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva. Z článku IV. bodu 2 vyplýva, že za poskytovanie produktov/služieb je Prima banka oprávnená účtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov Prima banka Slovensko, a.s. v platnom znení (ďalej len „sadzobník“) a všetky takéto poplatky účtuje na ťarchu účtu zriadeného na základe zmluvy,

ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka, resp. na ťarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v Prima banke. Majiteľ účtu vyhlasuje, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi s príslušnou zmluvou a so sadzobníkom.

25. Súd prvej inštancie správne poukázal na spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy, z ktorej odvodzuje žalobca uplatnený nárok. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo, ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

26. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 24.11.2016 sp.zn. 21Co/10/2016 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9C/113/2015-51 zo dňa 15.10.2015 vo výroku III., ktorým určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 VOP Prima banky a.s. účinných od 1.3.2015 v znení: „Pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Tzv. debetné úroky (vo výške 28% ročne) súd nepriznal z dôvodu, že sa nemohol stotožniť s tým, že takýmto spôsobom vytvára žalobca nepovolený debetný zostatok na bežnom účte, ktorý úrokuje vysokým úrokom 28% ročne, napriek tomu, že klientovi žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Takúto zmluvnú podmienku považoval za podmienku, ktorá je v neprospech klienta - spotrebiteľa, hrubo nerovnovážna, a preto neplatná. V rámci spotrebiteľských vzťahov je neprípustné, aby jeden subjekt poskytoval inému subjektu odplatu bez zodpovedajúceho protiplnenia. Súd môže aj v individuálnom spotrebiteľskom spore s účinkami inter partes vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve alebo v inom zmluvnom dokumente súvisiacom so spotrebiteľskou zmluvou, pričom takýmto tzv. iným zmluvným dokumentom súvisiacim so spotrebiteľskou zmluvou sú všeobecné obchodné podmienky, všeobecné zmluvné podmienky a pod.

27. Krajský súd v Prešove poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6 Co 414/2013 zo dňa 11.5.2015, ktorý uplatnený sankčný úrok vo výške 20% ročne považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku (nevysporiadaný debetný zostatok na účte po zániku zmluvy je banka oprávnená sankcionovať debetnou úrokovou sadzbou ako pri nepovolenom čerpaní debetu na účte podľa sadzobníka). Mal za to, že uvedený sankčný úrok predstavuje zmluvnú podmienku zakladajúcu značný nepomer medzi právami a povinnosťami strán z hľadiska jej kauzy, t.j. ekonomického dôvodu vedúceho k zakotveniu do zmluvy, nie je ničím iným ako obchádzaním kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 OZ a najvyššej prípustnej výšky úrokov z omeškania v občianskoprávnych vzťahoch. Výška sankčných úrokov sa súdu nejavila byť v súlade s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ.

28. Uznesením zo dňa 30.5.2018 sp.zn. 1 Cdo 104/2017 Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24.11.2016 sp.zn. 21 Co 10/2016 (pretože ide o tzv. bagateľný spor).

29. Podľa § 53a ods. 1 OZ, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

30. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 21 Co 10/2016 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp.zn. 9C 113/2015 v zmysle citovaného ustanovenia § 53a ods. 1 OZ je žalobca povinný zdržať sa používania takej podmienky, ktorá bola vyhlásená za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti, ako aj podmienky s rovnakým významom vo všetkých zmluvách so spotrebiteľmi. Preto aj v danom prípade žalobca nie je oprávnený uplatňovať si debetný úrok za prekročenie ktoré vzniklo bez poskytnutia protiplnenia z titulu poplatkov, úrokov. Uvedené sa však netýka prekročenia vzniknutého v dôsledku operácií prostredníctvom platobných kariet, pri ktorom je zo strany banky poskytnuté spotrebiteľovi protiplnenie.

31. Aj vo vzťahu k tej časti uplatneného nároku, ktorá sa týka sankčných úrokov za prekročenie vzniknutého v dôsledku operácií prostredníctvom platobných kariet, pri ktorom je zo strany banky poskytnuté spotrebiteľovi protiplnenie, však platí, že nárok na takéto plnenie by žalobkyňa mala v prípade, ak by preukázala, že nárok vychádza z výsledku individuálnych zmluvných dojednaní medzi dodávateľom a spotrebiteľom v spotrebiteľskej veci. Iba všeobecný odkaz v zmluve na ustanovenie obchodných podmienok k tejto zmluve, v ktorých ustanoveniach obdobne iba všeobecne sa odkazuje na sadzobník upravujúci výšku úrokov nemožno charakterizovať za individuálne zmluvné dojednanie. O to viac, že Sadzobník nie je zmluvný dokument, ktorý je výsledkom zmluvného dojednania oboch strán, ide o jednostranný interný dokument dodávateľa služieb (banky), ktorý svojou povahou charakter individuálneho zmluvného dojednania nemá.

32. Podľa konštantnej judikatúry súdov je zásadne prípustné uplatňovanie obchodných podmienok, v ktorých si zmluvné strany dohodnú obsah práv a povinností; tieto práva a povinnosti sú obvykle obsiahnuté aj (priamo) v zmluve. Vylúčená nie je ani aplikácia všeobecných, či iných obchodných podmienok, na ktoré zmluva môže odkazovať. Uvedené uplatnenie obchodných podmienok však nemožno považovať za neobmedzené, naopak, aj právna úprava stanovuje zákonné limity.

33. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že tieto nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami v dobrej viere, alebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ďalej tiež také, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť vopred pred podpisom zmluvy a podobne.

34. Pokiaľ by takéto všeobecné obchodné podmienky mali byť súčasťou zmluvy, ktorá na ne odkazuje, aby boli záväzné, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas zmluvných strán, a musí k nemu pristúpiť oboznámenie sa s ich obsahom. Pre samotné oboznámenie nepostačuje len konštatovanie vyhlásenia spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený, ako je to uvedené v danom prípade.

35. Žalobca v žalobe pritom odkazuje na bod 3.8 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého je klient povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov a na bod 3.12 VOP, podľa ktorého v prípade nepovoleného prečerpania musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať, a po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

36. Odvolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené konštatuje, že v predmetnej zmluve nedošlo medzi stranami sporu k individuálnemu dojednaniu, ani k jasnej a určitej dohode o úroku pre prípad nepovoleného prečerpania. Možno teda uzavrieť, že o úroku z nepovoleného prečerpania a o jeho výške 28% nebol spotrebiteľ ani riadne oboznámený.

37. Žalobca taktiež nepreukázal, že by žalovanú reálne oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami, na ktoré zmluva odkazuje.

38. Odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že medzi stranami sporu (zmluvnými stranami) nebola platne dohodnutá výška úroku v prípade nepovoleného prečerpania. Úrok z nepovoleného prečerpania, ktorý je uvedený vo Všeobecných obchodných podmienkach v bode 3.12 je jednostranne prijatý žalobcom, a aj to nedostatočným spôsobom, ako úrok „vypočítaný“ na základe úrokovej sadzby („úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“).

39. Obchodné podmienky, ktoré sú často označené za „súčasť“ spotrebiteľských zmlúv nemôžu slúžiť na to, aby dodávateľ do nich neprehľadne a zložitou formuláciou ukryl dojednania pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých možno predpokladať, že uniknú pozornosti spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu Všeobecné obchodné podmienky majú slúžiť na dojednanie technického alebo vysvetľujúceho charakteru, nemali by sa v nich nachádzať dojednania o úrokoch, či iných poplatkoch, ktoré sú pre spotrebiteľa zásadné a s ktorými musí byť vopred oboznámený.

40. Podľa názoru odvolacieho súd aj ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z.z., na ktoré stručne žalobca v odvolaní poukázal, predpokladá a jednoznačne vyžaduje zmluvné dojednanie medzi klientom a bankou o tom, že spotrebiteľovi banka umožní prekročenie, čo však nemožno vykladať tak, že spotrebiteľovi bez toho, aby bol vopred informovaný a bez toho, aby mal akúkoľvek vedomosť o následkoch prekročenia povoleného limitu, banka umožnila toto prekročenie a následne mu oznamovala s tým súvisiace informácie (napr. formou výpisu z účtu, ako je to v danom prípade).

41. Na základe zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia správne súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca má nárok len na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré žalobca žalovanej skutočne poskytol, a v tomto prípade, ktoré žalovaná čerpala z účtu.

42. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že výška úrokovej sadzby 28% predstavuje značný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, pretože ide o sankčný úrok a žalobca ním obchádza ustanovenie § 517 OZ o najvyššej prípustnej sadzbe úroku z omeškania. Preto je zmluva v tej časti neplatná aj s ohľadom na ust. § 3 a § 39 OZ.

43. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, keďže zodpovedal ust. § 255 ods. 1 CSP.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešnému žalovanému preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).